

Східноєвропейський національний університет
імені Лесі Українки
Рада молодих вчених

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ
ПРИРОДНИЧИХ ТА ГУМАНІТАРНИХ НАУК**

*Збірник матеріалів міжнародної
науково-практичної конференції молодих учених,
студентів та аспірантів*

(м. Луцьк, 5 грудня 2019 року)

Луцьк
Вежа-Друк
2019

dependency on payments and emphasize their destructive power (wrongful receipt of subsidies, fixing the model of single-parent families through payments to single mothers, etc.). This ambiguous attitude of the poor to benefits is a key indicator of the ineffectiveness of the social protection system. Now it has become a way of life for some people, their consumer strategy.

In our view, the poor should change their attitude towards the state as an institution that robs the population. It is necessary to change: 1) the mentality of the population through social propaganda (to become a part of the public that can change the future); 2) a model of social assistance for passive support of the poor to stimulate active positions for employment, training, etc.; 3) establish clear criteria for evaluating the authorities regarding the stages of implementation of the poverty reduction strategy.

In times of economic crisis, war in the East, weakness of democratic institutions, corruption, the prevalence of a culture of poverty is not just a negative social phenomenon, but a long-term threat to the democratic development of the country.

1. Research on the Culture (Subculture) of Poverty in Ukraine [Electronic resource]. – Mode of access : <https://sociology.ucu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/10/KULTURA-BIDNOSTI-V-UKRAYINI.pdf>

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

Почерніна Наталія

*Таврійський державний агротехнологічний університет,
імені Дмитра Моторного*

Прокопеня Поліна

*Комунальний заклад «Центр позашкільної освіти» ММР ЗО,
м. Мелітополь*

Важливим елементом соціального-економічного розвитку за сучасних умов є інноваційна діяльність, яка стала потужним джерелом здобуття конкурентних переваг в усіх інших сферах суспільного буття. Для України проблема сприяння інноваційній діяльності та практичного освоєння її результатів в інтересах сталого розвитку є пріоритетною [3]. Питання розвитку інноваційної діяльності активно досліджувались у працях багатьох вчених, як іноземних, так і вітчизняних [1, 2]. Однак, значна увага до аналізу інноваційних процесів не применшила доцільності їх подальших досліджень, оскільки за результатами інноваційної діяльності Україна поступається багатьом країнам.

Мета даного дослідження полягає у виявленні сучасних проблем розвитку інноваційної діяльності в Україні та визначенні перспектив її активізації.

Об'єктом дослідження є процеси виробництва, просування і використання інновацій в економічній системі сучасної України.

У якості **предмета дослідження** виступають відносини, що виникають

між суб'єктами господарювання різного рівня з приводу розвитку інноваційної діяльності.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у використанні положень економічної теорії для обґрунтування механізму активізації інноваційної діяльності на макро- та метарівнях. Автором вперше використано теорію синергетики для розкриття ролі інноваційної діяльності; удосконалено модель змістовної характеристики інноваційної діяльності через призму категорій економічної теорії; дістали подальшого розвитку теоретичні аспекти щодо сутності інноваційної діяльності.

Практичне значення сформульованих у науковій роботі теоретичних положень, висновків та рекомендацій полягає в тому, що вони можуть бути використані для розробки стратегії інноваційного розвитку на регіональному рівні, а також можуть бути впроваджені у освітній процес закладів середньої та вищої освіти.

Розкриття внутрішнього змісту інноваційної діяльності через терміни економічної теорії сприяло формуванню авторського визначення категорії «інноваційна діяльність», під якою розуміється сукупність дій суб'єктів господарювання щодо реалізації інноваційних рішень у власних інтересах з метою задоволення потреб у нових або суттєво вдосконалених продуктах, послугах, технологіях, у застосуванні новітніх стратегій, процесів, методів, форм організації тощо.

Характеристика ознак інноваційної діяльності через призму категорій синергетики дозволила виокремити два прояви її синергетичності: з одного боку, інноваційна діяльність створює можливості за рахунок нововведень отримати переваги перед конкурентами, що потенційно обумовлює нелінійність розвитку економіки та відхилення від рівноважного стану, а з іншого боку, забезпечує існування інноваційної системи як єдиного організму, надаючи їй властивостей сталості, ефективності та життєздатності.

Значимість інноваційної діяльності розкрито через виконувані нею функції. Системоутворююча функція проявляється через поєднання інноваційного потенціалу, інноваційних відносин та інноваційної політики на кожному етапі інноваційного процесу. Відтворювальна функція демонструє позитивний вплив інноваційної діяльності на розвиток економічної системи та формування фінансових ресурсів для розширеного відтворення. Соціальна функція полягає у наданні можливостей для реалізації освітнього, наукового та творчого потенціалу населення, а також у позитивному впливі інновацій на підвищення якості життя та стан навколишнього середовища. Стимулююча функція пов'язана з підпорядкуванням інноваційної діяльності дії об'єктивних економічних законів та спроможності адаптуватися до дії внутрішніх та зовнішніх факторів впливу. Аналіз рейтингової позиції України за основними міжнародними інноваційними індексами дозволив виявити «сильні та вузькі місця» в національній інноваційній системі. Сильною стороною є значний людський капітал, використання якого лежить в основі самоорганізації та саморозвитку інноваційної системи. Слабкі сторони

пов'язані з суттєвими недоліками у формуванні інноваційного середовища та низьким рівнем комерціалізації інновацій.

Аналіз регіональних особливостей інноваційної діяльності в промисловості України дозволив виявити регіони-лідери, чия інноваційна діяльність може служити орієнтиром для реалізації внутрішніх кумулятивних сил за рахунок плідного міжмуніципального співробітництва. Визначено напрями підвищення ефективності інноваційної діяльності на рівні країни та на рівні регіону, що дозволять надати системного характеру інноваційній політиці та сприятимуть підвищенню рівня конкурентоспроможності України на міжнародному ринку. Конкретизація засобів та інструментів впровадження цих напрямів у практику господарювання будуть предметом подальших наукових досліджень.

1. Микитюк П. П. Інноваційна діяльність : навч. пос. [для студ. вищ. навч. закл.] / П. П. Микитюк, Б. Г. Сенів. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 392 с.

2. Наукова та інноваційна діяльність України : зб. ст. [Електронний ресурс] / відп. за випуск Кармазіна О. О. / Державна служба статистики України. – К., 2018. – 172 с. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>

3. Рекомендації парламентських слухань на тему: «Національна інноваційна система: стан та законодавче забезпечення розвитку». Проект // Економіст. – 2018. – № 3. – С. 19–25.

ДЖЕРЕЛА ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ОТГ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Роговський Д.С., Брежнєва-Єрмоленко О.В.

Дніпровський державний технічний університет, м. Кам'янське

Децентралізація є складною реформою, яка покликана змінити всю систему управління країною, де громади отримують можливість самостійно ухвалювати рішення і відповідати за їх реалізацію, самостійно визначати пріоритети соціально-економічної і фінансової політики, їх реалізовувати.

Першим інструментом зміни системи управління став Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», ухвалений у 2015 році. У цьому ж році пройшли місцеві вибори у 159 об'єднаних територіальних громадах (ОТГ), а вже у 2016 році вони перейшли на нові міжбюджетні відносини із державним бюджетом. Децентралізація місцевих бюджетів почалась із прийняттям змін до Бюджетного і Податкового кодексів, де були передані не тільки додаткові бюджетні повноваження, але і стабільні джерела доходів місцевих бюджетів для їх реалізації [1].

Фінансові ресурси слід розглядати як один із надзвичайно важливих видів ресурсного забезпечення громади. А оскільки, насправді, можливостей отримання фінансових ресурсів в об'єднаній територіальній громаді (ОТГ) є досить багато, то виникає необхідність у класифікації їх джерел, визначенні особливостей, розгляду альтернативних джерел мобілізації ресурсів з урахуванням ряду обмежуючих факторів та можливих